

HOOFDSTUK 0

De familie Meur

Parfumfabriek Geur & Kleur stond in Hulsterheide en was de concurrent van Hemelse Neuzen. De fabriek maakte kleurige geurtjes, en Karel Meur was directeur. Hij was een kleine, driftige man met rood stekeltjehaar, een ronde, beregoede neus en een geurzoekende wandelstok. Zijn vrouw Henriëtte was een klein stukje groter en een groot stuk rustiger. Terwijl Karel met zijn geheimzinnige wandelstok altijd op zoek was naar interessante luchtjes, kon Henriëtte uren op de bank televisiekijken en ronde, paarse snoepjes snoepen die piebertjes hetten.

Samen hadden ze een tweeling, Toos en Ploos.

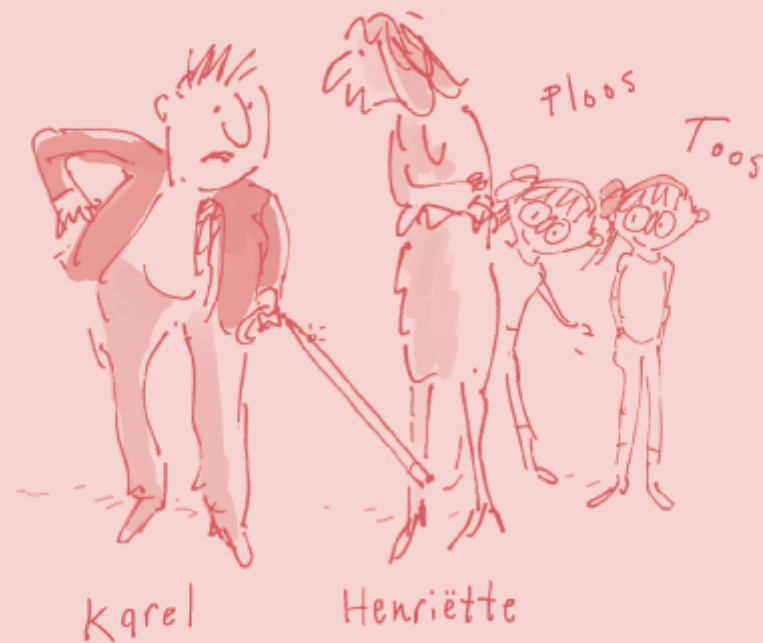
Die kwamen duidelijk uit één ei, want ze waren precies hetzelfde. Toen ze net geboren waren, had Henriëtte ze per ongeluk in één wiegje gelegd. Daar lagen ze te stralen als twee opgepoetste appeltjes.

‘Wie is nou wie?’ vroeg Karel na een tijdje kijken opeens. ‘Ik zie helemaal geen verschil.’

‘Nu je het zegt, ze zijn allebei even rond,’ antwoordde Henriëtte ongerust.

‘En ze hebben allebei tien tenen!’ riep Karel. ‘Hoe houden we ze ooit uit elkaar? Het lijkt wel of ik scheel kijk! Henriëtte! Doe er iets aan!’

Haastig deed Henriëtte Ploos of Toos een rood strikje om haar pols en Toos of Ploos een blauw. ‘Net op tijd,’ zuchtte ze verliefd. ‘Kijk onze meisjes nou lekker liggen.’

‘Toos heeft blauw, toch?’ vroeg Karel, die het alweer vergeten was.

‘Nee, blauw hoort bij Ploos,’ verbeterde Henriëtte.

‘Maar Toos is de oudste. Ik wil dat de oudste blauw is, naar ons lekkerste geurtje Azuurblauw. Maar wie is Toos dan? Die linker of die rechter?’

Henriëtte wist het ineens ook niet meer en ten slotte gooiden ze een muntje. Als ze kop gooiden, was de linkerbaby Toos, en bij munt de rechter.

Het muntje rolde onder de wieg, en Karel kroop over de grond. ‘Kop!’ riep hij, en stootte zijn hoofd. ‘Au! Stinkende bok!’

‘Niet schelden waar de meisjes bij zijn,’ zei Henriëtte. ‘Zeg maar pompompom. En dan is Ploos toch Toos.’ Ze verwisselde de strikken, schreef alles op een papiertje en plakte dat op de deur van de koelkast. En vanaf dat moment bleef Toos Toos en Ploos Ploos. Misschien had Henriëtte ze per ongeluk één keer verwisseld in bad, omdat ze elkaars strikken hadden losgetrokken. Maar dat wist ze niet zeker, en ze had het maar niet tegen Karel gezegd.

Gelukkig hielp de natuur toen een handje. Na drie maanden kregen Ploos en Toos ineens allebei één groen oog. En omdat eeneiige tweelingen elkaars spiegelbeeld zijn, zat het groene oog bij Toos rechts en bij Ploos links. Dat schreef Henriëtte ook op het briefje, en daarna vergisten ze zich nooit meer. Voor alle andere mensen droeg Toos een blauwe strik en Ploos een rode, en dat was dat.

Nu kan de natuur prima twee dezelfde buitenkanten maken, denk maar aan strontvliegen of kokosnoten. Maar over binnenkanten heeft de natuur niks te vertellen. Vanbinnen was de tweeling dan ook totaal verschillend.

Toos was haantje-de-voorstee en kon het eerste lopen, zwemmen en sinaasappels pellen. Ploos was slak de laatste en kon zomaar een middag bezig zijn met een stukje meewandelen met een lieveheersbeestje. Karel vond zijn blauwe Toos in één woord grandioos en de rode Ploos kort gezegd hopeloos.

‘Toos is precies als ik,’ zei Karel trots. ‘Ze is slim en handig en ze kan ruiken als een ijsbeer. En ze wil later een eigen vliegtuig!’

‘Wat heb je daar nou aan,’ zei Henriëtte.

‘Dan kan ik met haar meevliegen. Mijn Toos is grandioos.’

‘Mijn Ploos ook,’ zei Henriëtte, die juist een zwak had voor haar andere dochter. ‘Haar cijfers op school zijn net zo goed. Dus Ploos is net zo slim.’

‘Daar merk ik anders niks van. Al dat gestaar. En dan zegt ze niks.’

‘Omdat ze nadenkt,’ zei Henriëtte.

‘Over onbelangrijke dingen,’ zei Karel. ‘Ik krijg jeukende tenen van haar eeuwige vragen. En altijd maar over dieren...’

‘Papa,’ vroeg Ploos, die net binnenkwam. ‘Weet jij hoe schildpadden zich kunnen omdraaien als ze op hun rug liggen?’

‘Op hun rug?’ vroeg Karel verstoord.

‘Ja. Als ze niet kunnen omdraaien, kunnen ze niet opstaan. En als ze niet opstaan, kunnen ze geen eten zoeken. Hoe moet dat dan, papa? Dat is toch zielig?’

‘Zielig?’ Karels grote tenen begonnen te jeuken. ‘Wat kan mij een schildpad nou schelen. We hebben niet eens een schildpad.’

‘Die zou ik best willen,’ zei Ploos. ‘Een schildpad lijkt me hartstikke leuk.’

‘O ja? Wat kun je dan met een schildpad doen?’

‘Uitlaten, natuurlijk,’ zei Ploos.

jeukende tenen

‘O ja? Heb jij wel eens een schildpad zien hollen? Schildpadden kunnen niks! Ze waggelen als dronken torren en als ze moe zijn, doen ze alsof ze een steen zijn. Dus hoe ga jij een schildpad uitlaten? Nou?’

‘Dan draág ik hem toch,’ zei Ploos verongelijkt.

Karels andere tenen begonnen ook te jeuken en hij kreeg het warm. ‘Stop met nadenken over schildpadden, Ploos. Denk liever na over je toekomst.’

‘Dat doe ik juist. In mijn toekomst werk ik in een dierentuin,’ legde Ploos uit. ‘Daarom wil ik nu al alles weten over schildpadden. Dat is toch logisch?’

‘Ja! Hartstikke logisch. Maar het slaat nergens op!’ Karel stampvoette van de jeuk. ‘Denk liever na over de fabriek en nieuwe geurtjes. Dieren zijn alleen maar interessant in een pan. Als biefstuk, of een gehaktbal. Schildpadden stinken en eten voer dat ik moet betalen. Jouw toekomst ligt niet bij dieren, maar bij onze fabriek! Bij Geur & Kleur!’

‘Karel! Doe lief,’ zei Henriëtte scherp.

‘Pompompom,’ pomde Karel nijdig. Natuurlijk wilde hij lief doen, Ploos was zijn eigen kind, en ze leek sprekend op Toos. Maar die jeuk was gewoon vreselijk.

‘We zien het later allemaal wel,’ besloot Henriëtte.

‘Later is misschien te laat,’ zei Karel.

‘Later is ruim op tijd,’ zei Henriëtte.

‘Niet.’

‘Wel!’

‘Níét!’

Ploos stond op en liep weg. Als haar vader en moeder zo begonnen, zagen ze haar toch niet meer.

Ploos en Toos groeiden op in een groot huis met een geheime werkplaats waar Karel Meur zijn geurzoekende wandelstokken had uitgevonden en verbeterde.

De geurzoekende wandelstokken leken vanbuiten sprekend op wandelstokken. Maar dat waren ze stiekem helemaal niet. Het waren Karels extra neuzen, die nog beter roken dan zijn eigen neus. Ze zaten vol geheime gaatjes, buisjes, gekleurde knopjes en lampjes; de gaatjes en buisjes in het rechte stuk, en de knopjes en lampjes op het ronde handvat. Als de wandelstok een speciaal geurtje opsnoof, ging het groene lampje branden. Dan moest je meteen op het groene knopje drukken en dan floepten de gaatjes open waardoor lucht uit de lucht in de buisjes werd gezogen. Daar zweefde die door kronkelende slangetjes waar het werd getest.

Als de wandelstok na tien seconden had besloten dat het lekker rook, werd het lichtje blauw. Dan moest je op het blauwe knopje drukken en werd het luchtje in een speciaal

opslagbuisje bewaard. Maar als de wandelstok het geurtje vond stinken, werd het lichtje rood. En dan moest je op het rode knopje drukken, want dan spuugde de wandelstok het luchtje weer uit. Hoe dat kon met die lichtjes en knopjes mag ik niet vertellen, want dat was allemaal uiterst geheim. Maar reken maar dat de geurzoekende wandelstok werkte. Karel had er al heel wat interessante geurtjes mee gevangen, waar hij op zijn fabriek de heerlijkste parfums van had gemaakt.

Karel was gewoon dol op zijn wandelstokken. En ook op zijn fabriek. Stiekem hield hij nog meer van Geur & Kleur dan van Henriëtte en Toos en Ploos bij elkaar. Soms droomde hij zelfs van de fabriek. En als hij later oud zou zijn, moest een van zijn dochters de fabriek overnemen. Het liefst de grandioze Toos, want dan kwam er tenminste iets van terecht, maar desnoods de hopeloze Ploos.

Want één ding mocht nooit gebeuren: de fabriek mocht nooit in handen vallen van de familie Wrongel van parfumfabriek Hemelse Neuzen.

NOG EEN HOOFDSTUK 0

Een rotweek

Toen Hemelse Neuzen het manjiefieke geurtje Siem Subliem 1 op de markt bracht, had Karel Meur een verschrikkelijke week. Natuurlijk had hij het geurtje meteen gekocht en uitvoerig op zijn fabriek laten testen.

‘Wat zit erin? Waarom ruikt dit zo goed? Zoek het uit!’

‘Ja, meneer Meur. Goed, meneer Meur. We gaan meteen aan de slag,’ zei de deftige meneer Fritsz haastig. Hij was hoofd van het laboratorium en nam Siem Subliem 1 halsoverkop mee naar de onderzoeksruimte. Hij liet tien mannen hun witte jas aantrekken en ze begonnen het uit te zoeken. Ze deden druppeltjes in potjes en mengden die met andere druppeltjes. Ze stopten het in centrifuges en bekeken het onder microscopen. Ze vergeleken het met alle stofjes en druppeltjes uit alle andere geurtjes die ze kenden.

‘En?’ vroeg Karel iedere avond ongeduldig.

‘We zijn ermee bezig,’ zei meneer Fritsz nerveus.

‘Mee bezig? Je moet ermee kláár zijn!’ raasde Karel. ‘Ik wil nú weten wat erin zit, niet pas in de volgende eeuw! Nou?’

‘Ja, meneer Meur. Nee, meneer Meur. We zijn er bijna.’ De witte jassen gingen nog harder aan de slag, en de laatste dagen van de week werkte iedereen ook ’s nachts, tot meneer Fritsz er gek van werd. ‘Hoe kan dat nou! Het moeten superkleine

geheime stofjes zijn. De kleinste stofjes van de wereld. Zo klein als moleculen. Zoek die geheime moleculen!

De mannen deden hun uiterste best, maar wat ze ook deden, het resultaat was nul komma nul. Hun apparaten begrepen geen sikkepit van het geurtje en bleven na iedere test zo stil als een dode muis. Er sloegen geen metertjes uit en er kwamen geen piepjes van herkenning. Er gebeurde gewoon helemaal niets. Het geheim van Siem Subliem 1 bleef geheimer dan de kleur onderbroek van de koning.

‘Nou? Wat zit erin?’ vroeg Karel Meur aan het eind van de week dreigend.

‘We weten het niet. Het is een raadsel. We weten alleen dat het geweldig ruikt,’ jammerde meneer Fritsz.

Karel ademde diep in en kreeg een driftbui. ‘Stinkende bok! Is dat alles?’ briepte hij. ‘Dat heeft mijn eigen neus me al verteld. Ik heb niks aan mensen die mijn neus napraten! Je kan niet eens ontdekken wat een ander al heeft ontdekt! Wegwezen! De laan uit! Je bent ontslagen!’

‘Ontslagen?’ herhaalde meneer Fritsz geschrokken. ‘Maar meneer Meur. Ik werk al dertig jaar bij Geur & Kleur! Ik heb alle luchtjes uit uw wandelstokken tot prachtige geurtjes gemaakt. Kanariegeel, Viooltjespaars, Zeegroen, zelfs uw beste geurtje Azuurblauw. Ik ben uw rechterhand! Wat moet u zonder uw rechterhand?’

‘Ik ben links, dus ik red me best!’ schreeuwde Karel. ‘Je bent een flopdrol. Wat zeg ik? Een slappe, stinkende flopdrol!’

Toen kreeg de deftige meneer Fritsz ook een driftbui. Karel Meur was dan wel zijn directeur, maar niemand noemde hem een slappe, stinkende flopdrol. ‘Ik ben geen slappe, stinkende flopdrol!’ schreeuwde hij helemaal niet deftig terug. ‘Ik ben Frits Fritsz! Dat idiote geurtje is idioot! Er zit iets in wat ik nog nooit in een parfum heb geroken. Het is niet van deze

wereld! Het is... iets buitenaards! Ja, dat is het! Er is vorige maand stiekem een meteoriet ingeslagen en daar hebben ze stofjes uit gehaald voor dat nieuwe geurtje!' Het floepte er zomaar uit, en meteen wist meneer Fritsz bijna zeker dat dat de oplossing moest zijn.

'O ja?' snauwde Karel. 'Eén meteoriet voor al die tienduizenden flesjes?'

'Dat kan best! Soms heb je maar één klein minideeltje nodig. Het allerkleinste deeltje van alles. Een molecuul,' ratelde meneer Fritsz. 'Zeker als het een buitenaards molecuul is. Een buitenaards molecuul ruikt duizend keer sterker dan een gewoon molecuul. Omdat alles in de ruimte groot is. Oneindig groot.' Meneer Fritsz wist nu helemaal zeker dat het waar was, en hij keek zijn directeur uitdagend aan. Gelukkig had hij net op tijd ontdekt hoe het zat. Nu werd hij niet ontslagen.

Karel begon te twifelen. Als meneer Fritsz gelijk had, was het een ramp. Maar zoiets kon gewoon niet waar zijn. Of wel? 'Waarom heet het dan niet Bliepbliep, of Space-Spetters? Het heet Siem. En alle andere geurtjes van Hemelse Neuzen heten Wrongel. Nou?'

'Hun zoontje heet Siem,' wist meneer Fritsz. 'Die moet er iets mee te maken hebben. Die heeft die meteoriet natuurlijk gevonden. Een keer op straat. Of in hun bloementuin.'

Karel wist het nu ook zeker. Hij ontplofte. 'Stinkende bokkenstront! Wat een rotstreek! Hun luchtje kwam dus gewoon uit de lucht vallen! Maar dat is niet eerlijk! Dat laten we niet op ons zitten. Dan... dan...', hij dacht knarsetandend na over wat dan, '...dan moeten wij ook een meteoriet,' besloot hij woedend. 'Ga er een zoeken. En snel een beetje!'

Meneer Fritsz slikte verward. Dat was nou ook weer niet de bedoeling. 'Maar meneer Meur. Meteorieten zijn hoogst zeldzaam. Meestal vliegen die de aarde voorbij. En als ze uit de

lucht vallen, verbranden ze of plonzen ze in zee. De kans dat een meteoriet een maand later ook bij ons op de stoep valt, is uiterst...'

'Zwijg!' riep Karel Meur. 'Je moet geen problemen bedenken, maar oplossingen!'

Meneer Fritsz zweeg en dacht razendsnel na over oplossingen. 'Misschien kunnen we een meteoriet kopen,' bedacht hij voorzichtig.

'Kopen? Bij de meteorietenwinkel, zeker! Heb jij wel eens een meteoriet in een etalage zien liggen? Nou?'

'Ja. Nee.' Meneer Fritsz dacht nog sneller na. 'We zouden kunnen wachten tot alle moleculen uit hun meteoriet op zijn,' zei hij nog voorzichtiger.

'Op? Hoeveel moleculen zitten er dan in een meteoriet?'

'Dat ligt eraan hoe groot hij is. Maar ik schat toch minstens miljarden,' zei meneer Fritsz op zijn allervoorzichtigst.

'Dan is het geld in mijn portemonnee ook op,' tierde Karel. 'Ik ga naar huis. Dat van die flopdrol trek ik in. Maar na het weekend heb je een plan. En anders ben je op maandag tóch een flopdrol en ben je ontslagen.' Hij liep weg en sloeg de deur met een klap achter zich dicht.

'Ik ben geen flopdrol,' zei meneer Fritsz tegen de dichte deur. En toen hij zeker wist dat zijn directeur niet meer terugkwam, stak hij vlug zijn tong uit.

